

Het klonk als muziek in mijn oren ...

Donald Samyn, Aquatropica Kortrijk

Ja, zo kan je het omschrijven als naast onze voorzitter nu ook onze penningmeester (editoriaal april 2014) een lans breekt om de club Aquatropica niet alleen als 'aquarium informatiebron' te aanzien, maar ook de insteek doet naar een veel bredere kijk op onze hobby.

Er was eens een tijd dat Aquatropica stond voor de kennis van het tropisch zoetwateraquarium met planten, guppy's, en zwaarddragers. De zalmpjes waren toen de nieuwelingen. Toen ik 14 jaar was vertelde mijn vader over cichliden die alle planten opeten. Mijn interesse ging eerst naar de labyrinten en meer bepaald naar de *Betta splendens*. Ik hoorde toen een verhaal dat ze in Zuid-Korea speelden met vissen zoals mijn vader toen speelde met de hanen!! Ja, dat laatste was pas echt een toffe hobby. Wat het ene met het andere te maken heeft was toen voor mij ook een uitdaging.

In onze straat woonde een vreemde man die alleen maar hanen kweekte. Je verzorgt een kempiaan als een echte speler, vertelde hij mij. Wij staken hem in de korf en reisden naar Frankrijk net over de grens bij boer X. Daar was in één van zijn loodsen een arena voor vechtershanen ingericht.

Ja ... en zo geschiedde het ... onze Coco kreeg lederen riempjes aangedaan, beetje SM zoals nu ... maar wel met vlijmscherpe mesjes die ter plaatse opgemeten werden of ze niet te lang waren. Onze Coco heeft meer dan één robbertje vechten

overleefd, meestal tegen echte Franse hanen. De inzet was soms 5 Franse francs, soms 50 FRF ... Toen waren dat nog echte zilveren munten !

Onze Coco is uiteindelijk ook in de coq au vin geraakt. Ik heb aan die sfeer, het stof in de arena en aan al die Franse werkwoorden nog goede herinneringen overgehouden.

Terug in de aquaristiek ...

Die *Betta splendens* worden niet voor niets Siamese kempvissen genoemd, het zijn ook echte vechtersbaasjes.

Toen ik steeds minder en minder interesse had voor die hanen en dat gokken net over de grens, kocht mijn vader een koppel betta's in een aquariumwinkel in Oostende. Ik kreeg een

oud, zelfgelijmd aquarium (vermoedelijk van zijn winst in Frankrijk) en een hoekje in onze garage naast het venster ter beschikking. De hobby was eentje van vallen en weer opstaan!

Wegens het meekijken van Gaia heb ik gekozen voor een publicatie van twee grafische kempvissen!

Dat aquarium was gelijmd met stopverf, iets wat beenhard wordt na enkele dagen en zeer regelmatig begint te lekken. Planten waren er overal te vinden en de betta's bouwden een schuimnest als een kasteeltje net onder de dekruiet in de hoek van mijn eerste 90cm-bak.

Het eerste nest werd niets ... maar een volgend nest bracht enkele jongen op. Het was vooral zorgen dat de temperatuur in de buurt van 28 °C bleef.

Zo ben ik in de aquaristiek gestapt. Dat is nu wel iets meer dan 50 jaar geleden. De blauwe, daar was ik een beetje gek van.

Maar zo'n mooie exemplaren als hieronder heb ik nooit gehad.

Nu je mijn eerste bakje kent moet ik ook vertellen dat het tot 1980 duurde voor ik iets hoorde over een aquariumvereniging. Norbert Geldhof - de toenmalige voorzitter - was altijd heel boos als we alleen maar oog hadden voor zoetwatervisjes terwijl naast de betta's en cichliden er ook de zeevissen waren!

Het zeewateraquarium kwam op dreef

Ik stapte dan ook over naar het zeewatergebeuren, de Noordzee lag nu eenmaal naast onze deur. Eerlijk gezegd, ik hou er nog altijd een heel klein beetje van. Ik denk nog graag terug aan die uitstappen naar Ambleteuse in september. Ja,

er bestaat zoiets als springtij. Dan trekt de zee bij laag water extra ver terug. Dat was dan het moment om zee-egels, zeesterren, anemonen, zeedahlia's en andere vastzittende dieren te plukken tussen de stenen en mee te brengen richting ons noord-zeeaquarium.

Je kon toen met één autorit richting Pas-de-Calais uw aquarium compleet aanvullen. Water meebrengen, zand scheppen, de juiste stenen en wieren meebrengen enz.

Maar dat gekoeld aquarium kon niet op tegen de pracht van het rifaquarium. Het levend steen kwam op de markt, de biologische filters kregen concurrentie van de eiwitafschuimers.

Even in mijn archief gedoken: Het prachtig rifaquarium van Hendrik Demuyne. Het werd zelf gebouwd ter plaatse in de living en voorzien van HQI-licht. Een kilowatt uur elektriciteit kostte toen 2 BEF/kWh

Eerst werden de lederkoralen geknipt en gescheurd en nu zijn de steenkoralen de blikvangers.

De vissen mochten bij Hendrik ook niet ontbreken! Deze prachtige blauwe doktersvis was de nieuwsgierigheid zelf!

Nu zijn de afmetingen van het zeeaquarium sterk gereduceerd. Wie het klein en fijn wil kan

met de techniek van het nanobakje een aardig stukje richting moeders mooiste decoratie in de living komen! Het zeeaquarium is en blijft nr. 1 in de top 100.

Niemand minder dan Eric Algoet was de eerste bij ons die experimenteerde met de integratie van techniek en reductie van waterhoeveelheid! Hij bewees dat het

kon met mini-uitvoeringen. Foto is genomen in 2003.

Toen de vijvers in Vlaanderen in trek kwamen was het voor Aquatropica het geschikte moment om de club verder te verbreden. Er ontstonden werkgroepen, de zaal 'De Klokke' was te klein geworden en er werd zelfs op afzonderlijke vrijdagen 'zee' en 'zoet' vergaderd.

Gilbert Lapere zaliger begon zijn eerste vijver zelf te delven en Aquatropica's vijverwerkgroep was geboren.

Ook bij mij thuis ligt naast ons terras een vijver naar zijn plan uitgespit. Dat hij iets groter is dan op zijn plan zag mijn echtgenote pas toen hij ook werd gepolyesterd.

Dat verbreden van de interesse bleef duren

De koi deden hun intrede en na enkele jaren telde de vijverwerkgroep 50 % koi-liefhebbers en 50 % tuinvijverliefhebbers!

Erik Vansteenkiste, de toenmalige secretaris die later voorzitter werd (onze huidige erevoorzitter), was in de wolven omdat naast de zoetwaterjongens, de zeeaquarianen, de vijverliefhebbers er nog één tak in het nest gelegd werd, terrariumliefhebbers!

Eerst hadden die mannen alleen oog voor slangen en kikkers (de ene zijn nu eenmaal als hapje bedoeld voor de andere) maar Geert Vandromme bracht evenwicht in de tent en omdat er zowel kikkers in de vijver als in een paludarium verzorgd werden bleef alles rustig. Slangen bleven weg uit Aquatropica.

2014 ...

Vandaag is Aquatropica nog steeds dié vereniging waar ruimte is en blijft voor de hobby. Eén keer per maand afkomen naar onze vergadering, vertellen over hoe jij het aanpakt ... dat kan zo verrijkend zijn.

Nee, we zullen nooit een club worden richting ‘modelbouwvliegtuigjes’ of ‘haakwerkspecialisten’, we hebben ook niet de neiging om ‘Ons Erfgoed in Vlaanderen’ te bespreken en we hebben geen interesse in het verzamelen van niet-ontplofte obussen uit de frontstreek.

Wij staan wel open voor uw hobby en mocht jij deze eens in het voetlicht willen brengen, geen probleem. Is ze aansluitende op onze bestaande brede interesse? Dan krijg je natuurlijk de gelegenheid uw hobby, uw liefhebberij, of uw ervaringen door te geven!

Het doorgeven van kennis is een meerwaarde voor zowel de schoolmeester als de leerling (citaat zuster Ursula ° 1865).

Ik weet zeker dat zoiets ook als muziek in onze oren zal klinken!